

עמ"ת 70596-12-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 70596-12-24

לפני:	כבוד השופט דוד מינץ
העורר:	פלוני
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 22.9.2024 (השופט מ' ליפשיץ-פריבס) ומיום 5.12.2024 (השופט א' פינק) במ"ת 26862-07-24 ו' בטבת התשפ"ה (6 ינואר 2025)
תאריך הישיבה:	
בשם העורר:	
בשם המשיבה:	עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 22.9.2024 (השופט מ' ליפשיץ-פריבס) ומיום 5.12.2024 (השופט א' פינק) במ"ת 26862-07-24 במסגרתן נעצר העורר עד תום הליכי המשפט נגדו.

הרקע לערר - כתב האישום

1. נגד העורר הוגש כתב אישום בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); שלילת כושרהתנגדות לשםביצועעבירה, לפי סעיף 327 לחוק; פגיעהבנסיבותמחמירות, עבירהלפיסעיפים 334 ו-335(ב)(1) לחוק; שימושברעלמסוכן, לפי סעיף 336 רישאלחוק (ריבועבירות); פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 5 בהתייחס לסעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (ריבועבירות); האזנת סתר שלא כדין, לפי סעיפים 2(א) ו-2(ג) לחוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 (ריבוי עבירות); והיזק לרכושבמזיד, לפי סעיף 452 לחוק (ריבועבירות).

2. על פי המפורט בכתב האישום, העורר נשוי לא' (להלן: המתלוננת) משנת 1998. בני הזוג התגרשו בחודש מרץ 2020 ובחלוף כחודש ימים הם נשאו בשנית. כתב האישום מתייחס לתקופה שבין חודש אוגוסט 2021 לחודש מאי 2024 (להלן: התקופה), בה עבדה המתלוננת כפקחית תנועה בעיריית ירושלים. במסגרת עבודתה המתלוננת עבדה עם מפקחים ופקחים שונים והעורר שחשד כי היא בוגדת בו איתם, החל לנהוג באובססיביות ובקנאות כלפיה.

3. נטען כי במהלך התקופה, במספר הזדמנויות נתן העורר למתלוננת חומר המכיל בנזודיאזפינים. חומר זה גורם לדיכוי מערכת העצבים המרכזית וגורם לישנוניות ולהכרה מעורפלת, ובחשיפה למינונים גבוהים אף לדיכוי נשימתי וירידה בלחץ הדם והדופק.

4. התנהגותו של העורר כלפי המתלוננת התבטאה בין היתר במעקב ללא ידיעתה אחר מיקומה; בהגעה ללא התראה למקומות בהם שהתה, לרבות מקום עבודתה בעירייה; בהאזנות סתר לשיחות אותן היא ניהלה בכלי הרכב שהיו בשימוש ובטלפון הנייד שלה; ובשיחות טלפון מרובות במהלך שעות עבודתה. בנוסף, במספר הזדמנויות נעזר העורר בשניים מחבריו, ג' ו-י', על מנת שיגיעו אל המקום בו נמצאת המתלוננת, לאחר שאותר על ידו באמצעות איתורן שהטמין ברכבה, וביקש מהם שיעדכנו אותו עם מי היא מתרועעת, מה מעשיה ומה לבושה. במספר הזדמנויות אף החביא העורר את מפתחות רכבה של המתלוננת כדי שלא תוכל לצאת לעבודתה לבדה והיה מציע לה שיסיע אותה לעבודה.

5. בכתב האישום גם מתוארת התנהגותו של העורר בבית המשפחה בהתפרצויות זעם, שבירת חפצים, השלכה של בגדיה על הרצפה, קריעת הבגדים שלא מצאו חן בעיניו מעל גופה, ושבירת הטלפון הנייד שלה. במקרים בהם בקשה המתלוננת לטוס לחו"ל עם חברותיה, כעסו גבר עליו והוא גרם להיזק לרכושה ואסר עליה לטוס בלעדיו. באחת ההזדמנויות הוא אף גרר את המתלוננת למרפסת הבית והחל להשליך את החפצים הנמצאים במרפסת לרחוב, תוך שהוא צועק ומקלל אותה. העורר אמר למתלוננת כי היא אינה אוהבת אותו מספיק ואיים תוך כדי הצמדת סכין לצווארו כי "אם לא תאהב אותו יתאבד".

6. עוד צוין כי סביב חודש נובמבר 2023 הכניס העורר כדור שינה למשקה אותו הגיש למתלוננת כדי למנוע ממנה לצאת לעבודה, שיועדה להיות עם פקח נוסף. המתלוננת שתתה את המשקה וכתוצאה מכך לא התעוררה בבוקר. לאחר מכן הלכה לבצע בדיקות רפואיות בליווי העורר, שלא אמר לרופאים דבר על מעשיו. כך נהג העורר במספר הזדמנויות נוספות במהלך התקופה, בהן הכין למתלוננת שתיה והכניס לתוכה חומר המכיל בנזודיאזפינים על מנת להרדים אותה. כתוצאה מכך המתלוננת חוותה עייפות, חולשה, בלבול, והירדמות עמוקה וממושכת. בעקבות כך ביקרה המתלוננת מספר פעמים אצל רופאים, בנוכחות העורר, כדי לברר את פשר העייפות, כאשר העורר לא אמר לצוות הרפואי דבר על מעשיו. באחת הפעמים אף פנתה המתלוננת לקראת חצות לבית החולים הדסה עין כרם בירושלים,

שם עברה בדיקות.

7. בנוסף לכל האמור, ביום 25.5.2024 המתלוננת הייתה צפויה לעבוד עם פקח חדש תחת הפיקוח של מנהלה, עמו חשד העורר כי היא מצויה בקשרים. יום לפני כן, בתאריך 24.5.2024 העורר והמתלוננת הלכו לישון בחדרם. בשעת בוקר מוקדמת התעוררה המתלוננת וטפלה בנכדתה המתגוררת אצלם עם הוריה. העורר החזיר את הנכדה להוריה ונתן למתלוננת משקה עם חומר המכיל בנזודיאזפינים, אותו שתתה ונרדמה בסמוך לשעה 07:30. אז, העורר לקח מזרקים המכילים חומר בסיס חזק מאוד המצוי בחומרי ניקוי עוצמתיים אותם הכין קודם לכן, ודקר את המתלוננת בשנתה בחלק העליון של ישבנה ובמרכז גבה (להלן: אירוע הדקירות). זאת בכוונה לגרום לה חבלה חמורה. בסמוך לאחר הדקירות התעוררה המתלוננת מכאב חזק בבטנה ונוכח צעקות הכאב היא פונתה באמבולנס לבית החולים. העורר התפנה יחד עמה תוך שטען כי חש כאבים בחזה, ובעת שניסו גורמי הרפואה להבין מה גרם למצבה של המתלוננת, העורר נמנע מלדווח על מעשיו. בהמשך התדרדר מצבה של המתלוננת. המחט באמצעותה דקר אותה העורר בגבה חדרה לדורה של עמוד השדרה ויצרה דימום והמטומה שפגעו בעמוד השדרה שלה באופן בלתי הפיך. גם הדקירה בישבנה גרמה להמטומה במקום. מאז המתלוננת משותקת לצמיתות בפלג גופה התחתון לרבות אי שליטה בסוגרים.

8. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה לעניין האזנות הסתר. טענותיו התמקדו בביצוע העבירות הנוספות המיוחסות לו.

החלטות בית המשפט המחוזי

9. ההחלטה הראשונה עליה מלין העורר ניתנה על ידי בית המשפט המחוזי (השופטת מ' ליפשיץ-פריבס) ביום 22.9.2024, ועסקה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. תחילה הובהר כי אין חולק שבאירוע הדקירות נמצא בגופה של המתלוננת חומר המכיל בנזודיאזפינים בכמות חריגה, כאשר השאלה היא האם מכלול הראיות מצביע על אחריותו של העורר לכך. נקבע כי האזנות הסתר, שהעורר הודה בקיומן של ראיות לכאורה לגביהן, הן חלק ממארג הראיות בנוגע להתנהגות האובססיבית והקנאית שלו כלפי המתלוננת ולמעקב שלו אחריה להשגת שליטה מלאה בה. המעקב אחר המתלוננת, כלל גם התקשרויות חוזרות ונשנות שלו אליה וביצירת קשר על ידו עם אחרים על מנת לדעת היכן ועם מי היא נמצאת, וכיצד היא נראית בהיותה בעבודה. בעניין זה התייחס בית המשפט להודעותיהם של עדים שונים, ביניהם מנהלה של המתלוננת, מכר של העורר, חברה של המתלוננת והעורר עצמו. מתוך הודעות אלו בית המשפט הסיק כי ניתן ללמוד לכאורה על רצונו של העורר לשלוט באורחות חייה של המתלוננת בקנאותו לה - משל הייתה רכוש. מימוש רצון זה נעשה במעקב אחר המתלוננת ובאמצעים שונים כגון התקשרויות למתלוננת; האזנה לשיחותיה; חדירה לטלפון הנייד שלה

ללא ידיעתה; הטמנת איתרון ברכבה; ושימוש בשלוחיו, שעקבו אחריה ודיווחו לו על צעדיה.

10. בית המשפט גם התייחס לעדויותיהם של חבריו ואנשי סודו של העורר - ג' ו-י', אשר סיפרו כל אחד בתורו על קנאותו למתלוננת ועל אמרותיו כי יגרום לכך שהיא לא תעבוד וכי אם חשדותיו כלפיה יאומתו, הוא יפגע בה. ג' אף סיפר כי העורר נעזר בו כדי להתחקות אחר מעשיה, וכן כי העורר שאל אותו אם הוא מכיר את "מזריק הנפט לנשים". לגרסה זו אף נמצא חיזוק בראיות חיצוניות המצביעות על חיפושים שערך העורר באינטרנט בנושא זה ובנושאים אחרים נוספים כגון הרעלות, כדורי שינה ובנזודיאזפינים.

11. עוד התייחס בית המשפט לכך שמהודעותיו של העורר ומהמסמכים הרפואיים בעניינו עולה כי הוא קיבל מרשמים קבועים לכדורי שינה, חרף העובדה שמסר כי אינו סובל מקשיי שינה; וכי קיימת תשתית לכאורית לריבוי רכישות על ידי העורר של תרופות בהן מצוי חומר המכיל בנזודיאזפינים במרוצת חודש מאי 2024. זאת כאשר העורר עצמו מסר בהודעתו כי המתלוננת אינה נוהגת ליטול כדורים, וגם הבהלה שחשה מכך שהאריכה בשינה עמוקה שבעקבותיה פנתה לראשונה לבית החולים, מלמדת על כך שהיא אינה נוטלת כדורים עם בנזודיאזפינים. בנסיבות אלה, נקבע כי גרסת העורר להימצאות בנזודיאזפינים בכמות גבוהה בגופה של המתלוננת במועד האירועים ובפרט באירוע הדקירות בשל נטילת תרופות על ידה, אינה מתיישבת עם המסד הראייתי המפורט לעיל.

12. בית המשפט גם בדק בדייקנות רבה את המסמכים השונים שהונחו לפניו לגבי אירוע הדקירות. בעניין זה התייחס בית המשפט לראיות מבית החולים בו אושפזה המתלוננת, הכוללות דו"ח של עובדת סוציאלית של בית החולים; התייעצויות שונות עם מומחים בתחומי רפואה שונים; תוצאות בדיקות כולל צילומים והדמיות; ופעולות כירורגיות שנעשו למתלוננת באשפוז. בית המשפט הגיע למסקנה כי הראיות מעידות לכאורה על כך שהייתה חדירה באמצעי כלשהו לעמוד השדרה של המתלוננת, על כך שהיא יצרה דימום שהוביל לבצקת בחוט השדרה, ועל סבירות גבוהה לתגובה כימית משנית בגין הדקירה. מסקנה זו גם נתמכה בהערכתם של הרופאים שהייתה דקירה בגב. כך גם נראו סימני המטומה ביסבנה של המתלוננת במקום בו נראה סימן דקירה. סימני הדקירות עדיין נראו בתאריך 25.5.2024 וכאב עז שפקד את המתלוננת ללא ממצא אחר בתוצאות של בדיקות שעברה, התיישב עם הדקירה. נקבע כי יש בסימנים אלו משום ראיה חיצונית שמשקלה ומהימנותה ייבחנו בהליך העיקרי, אך יש בהם כדי להצביע לכאורה על חבלה חמורה ופציעה של המתלוננת תוך שימוש בחומר מסוכן שהוביל לשיתוק בגפיים התחתונות ואי שליטה בסוגרים.

13. על כך הוסיף בית המשפט כי שורת ההיגיון אינה מתיישבת עם הסברו של העורר לכך שיתכן שהמתלוננת דקרה את עצמה בגב התחתון ובישבן. אין גם בתיק הרפואי של המתלוננת כדי ללמד על הנחייה לקבלת זריקות כלשהן. יתר על כן, בחיפוש בבית, נמצאו מזרקים על גגון המצוי מתחת לחלון

הבית. ברקע הדברים עמד כעס רב של העורר כלפי המתלוננת וכן התנהלות של העורר בתקופה הסמוכה לאירוע ובמועדים המוקדמים יותר - השיחות שקיים כאמור בדבר האפשרות לפגוע במתלוננת; התעניינותו בדרכים לפגוע בה כולל בהזרקה, באמצעות חיפוש חוזר ונשנה בחודש מאי 2024 באינטרנט; ורישום פתקים בטלפון שלו ומחיקה של חלק מהם במועד האירוע. והכל, תוך אובססיביות של העורר ביחסיו עם המתלוננת וחשש שלא הירפה ממנו שמא תבגוד בו, ומבלי שלעת הזו היה בהסבריו כדי ליישב את ביצוע הדקירות על ידה בעצמה או את נטילת החומר המכיל בנזודיאזפינים בעצמה.

14. לאור כל האמור בית המשפט הגיע למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה לאחריות של העורר למיוחס לו בכתב האישום. עם זאת, צוין כי בכל הנוגע לפנייה הראשונה לבית החולים הראיות מצויות ברף הנמוך, ואילו בכל הנוגע לאירוע הדקירות הראיות מצויות ברף בינוני-גבוה. נוכח מסקנה זו מצא בית המשפט להפנות את העורר לקבלת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן.

15. התסקיר ניתן ונאמר בו כי להערכת שירות המבחן המסוכנות הנשקפת מהעורר גבוהה להישנות התנהלות אלימה, וכי המפקחים שהוצעו על ידי העורר לא נמצאו מתאימים לפקח עליו. המשך הדיון התנהל לפני מותב אחר (השופט א' פינק) ובהחלטה מיום 5.12.2024 נקבע כי השיקולים של שירות המבחן ששלל את חלופת המעצר של העורר היו שיקולים שהוא רשאי ואף חייב היה לקחתם בחשבון. משכך, ובשים לב ל"מקבילת הכוחות", אין מקום להורות על שחרור העורר לחלופת מעצר.

תמצית טענות הצדדים

16. בא-כוח העורר טען טענות רבות, הן בכתב והן בעל-פה על אודות חולשתן של הראיות. קצרה היריעה מלהשתרע ומלפרט את מלוא הטענות. אביא אפוא רק את הכותרות הרלוונטיות. באשר להחלטה לעניין הראיות לכאורה, טענה כללית הייתה בפי בא-כוח העורר כי בית המשפט לא פירט ונימק את החלטתו. זאת בין היתר בשל כך שלא קרא את תיק החקירה. לגופו של עניין נטען כי המתלוננת ובתם ל' הפכו את העורר, בסיוע התקשורת שפרסמה כתבת דיבה נגדו, "לדמון" ועיוותו את המציאות ורקמו עלילה נגדו. בנוסף, ניתנה פרשנות מוטעית למצבה הרפואי של המתלוננת, המסובך והמורכב; וכך גם לתרופות שהיא נהגה ליטול ולרכוש עבור עצמה, שעה שלא נגבתה הודעה מאף רופא אשר נתן את התרופות, כאשר תסמיני הישנוניות והעייפות של המתלוננת לא בהכרח קשורים לחומר המרדים המיוחס לעורר.

17. כמו כן וככלל, כתב האישום מבוסס על ראיות נסיבתיות בלבד ובהיעדר חוות דעת רפואית מטעם המכון לרפואה משפטית אין מקום לקשור את העורר למרבית העבירות המיוחסות לו; המתלוננת לא הבחינה מעולם בעורר מכניס דבר מה למשקאות שלה; לבתו ל' ישנם מניעים להפליל אותו, בין היתר

בשל רצונה לגרום להיפרדותם של הוריה, וגרסתה במשטרה הייתה מתפתחת ובלתי מבוססת; התייעוד הרפואי והודעותיהם של הרופאים שטיפלו במתלוננת אינם תומכים במסקנה כי הפגיעה בגבה הייתה בסמוך לאשפוז, כי אם שבועיים לפני כן; בתייעוד הרפואי אף לא נאמר כי נמצאו סימני דקירה, אלא המטומה; על המזרקים שנמצאו בסמוך לביתם לא אותרו ממצאי דנ"א או טביעות אצבע, לא של העורר ולא של המתלוננת; האובססיביות המיוחסת לעורר לא נולדה יש מאין כי בשל בגידתה בו; ואין כל אינדיקציה לתכנון המעשים המיוחסים לעורר.

18. נוסף על כך העלה העורר טענות לגבי ההחלטה מיום 5.12.2024. נטען כי שגה בית המשפט כשלא נתן משקל לעובדה שהעורר נעדר עבר פלילי. בית המשפט גם שגה כשלא נתן דעתו לסתירות המהותיות העולות מהתסקיר בכל הנוגע להתנהגות העורר כלפי המתלוננת; לעובדה שהערכת המסוכנות נשענה בעיקרה על כך שהעורר לא לקח אחריות, דבר שלא היה אמור לקבל משקל משמעותי; ולשגיאות שנפלו בהערכת המפקחים המוצעים. גם לא ניתן משקל ל"מקבילית הכוחות", המחייבת חלופת מעצר או לכל הפחות מעצר בפיקוח אלקטרוני בהתחשב בחולשה הראייתית. על כן, שעה שכל הראיות העומדות נגד העורר קרסו והעורר עומד על חפותו המוחלטת, אין כל מקום לשעות לעמדת שירות המבחן.

19. מנגד, לטענת המשיבה קיימות ראיות למכביר המצביעות כי העורר ביצע את המיוחס לו. הוא נגוע באובססיביות מפחידה כלפי המתלוננת, כפי שעולה מהעובדה שהוא התקין אמצעי האזנה ואיתור ברכבה; עקב אחריה בלא ידיעתה; הופיע פעמים רבות במקום עבודתה; וידע את תוכן שיחותיה עם אנשי סביבתה. כמו כן, הפתקים שכתב לעצמו בטלפון הנייד שלו מצביעים חד-משמעית על כך שתכנן לפגוע במתלוננת; עדויות מכריו וחבריו מצביעות גם כן חד-משמעית על כך שהעורר תכנן לפגוע במתלוננת; והתייעוד הרפואי מראה באופן חד-משמעי על מעורבותו בפגיעת המתלוננת. אמנם, בעת הזו לא התקבלה חוות דעת מטעם המכון לרפואה המשפטית, אך אין בכך לפגוע בתמונה הראייתית הכוללת. בעניין זה אכן נעשתה פנייה לקבלת חוות דעת מהמכון לרפואה משפטית, אולם המכון עמוס ביותר ומנהל המכון מסר שקיים בתיק חומר מספק. בכל מקרה, ייתכן שחוות דעת שכזו תיערך בהמשך. כן נטען כי מדובר במקרה חריג באכזריות ובחומרתו ואין כל מקום לשחרר את העורר לכל חלופת מעצר. יש אף לבטל את קביעת בית המשפט שדירג את רמת הראיות הקיימות בשני חלקי כתב האישום באופן מוטעה, ולקבוע כי קיימות ראיות לכאורה ברמה גבוהה לכל חלקי כתב האישום.

דיון והכרעה - סקירת הראיות

20. תחילה ייאמר כי ניכר מהחלטת בית המשפט כי הוא עבר בקפידה על כל חומר הראיות, וטוב היה לו בא-כוח העורר היה נמנע מלהעלות טענה בעניין זה כלפי בית המשפט. לגוף העניין, אקדים אחרית לראשית ואומר כי הראיות המצויות בתיק החקירה מבססות את האמור בכתב האישום ברמה הנדרשת

בשלב זה.

21. כך, בהודעתה של המתלוננת מיום 1.7.2024 בשעה 19:10 היא מתארת את האובססיה והאלימות הקשה שסבלה מהעורר. קצרה היריעה מלהשתרע על תיאור הדברים: זריקת חפצים לעברה; שבירת ריהוט וספיגת מכות; קריעת בגדיה שלא היו לרוחו; ועוד כיוצא באלו. המתלוננת סיפרה כיצד הייתה נרדמת בבוקר ולא מצליחה להתעורר לאחר שעות ארוכות של שינה מבלי שידעה מדוע. בהודעתה מיום 13.6.24 בשעה 16:30 היא סיפרה כי העורר ידע בדיוק את מקום הימצאה בעבודה במשך כל שעות היום והיה מגיע במפתיע לבקר אותה - כמעט בכל יום (עמ' 2, שורות 11-28); כי הפסיקה ליטול כדורי שינה חמישה חודשים לפני האירוע (עמ' 7, שורה 27) וכי התופעה שהייתה הולכת לישון מבלי להתעורר היא תופעה חדשה שלא קרתה מימיה (עמ' 8, שורה 22). יצוין עוד בעניין זה כי בתיק הרפואי של המתלוננת בקופת החולים מתועד ביקור שלה ביום 20.5.2024 במרפאה, שגם בו צוין כי "בחודשים האחרונים [המתלוננת] מציינת שיושנת [כך במקור] עמוק לסירוגין. לפעמים קשה להעיר אותה".

22. גרסה זו של המתלוננת מקבלת חיזוק מהודעותיהם של נחקרים רבים אחרים. למשל, בעימות שהתקיים בין העורר לבין חברו ג' ביום 2.7.2024 בשעה 10:00, ג' סיפר כיצד ניתק את קשריו עם העורר וראה בו כאדם מסוכן שמרדים את אשתו נגד רצונה כדי לגרום לה להפסיק לעבוד במקום עבודתה. ג' אף הוסיף וסיפר כי העורר אמר לו שיש לו ברכבו חומצה ושהוא איים לא פעם שישפוך את החומצה על אשתו. כמו כן, במכתב ששלח ג' לעורר בחודש דצמבר 2023 הוא ציין כי בכוונתו לנתק עמו קשרים, בין היתר בשל כך שהוא עוקב באופן אובססיבי אחר המתלוננת. במכתב זה ג' כתב לעורר כי הוא אדם חולה ומסוכן מאוד. כלשונו: "פסיכופט", "אלים מאוד" - "כל לילה נתת לה כדור שינה חזק שהיא לא תלך לעבודה אתה פסיכופט! זה ניסיון ברצח... וגם אמרת אם היא תהיה עם מישהו שנגע בה אתה תשפוך עליה חומצה". העורר הכחיש את כל האמור באופן די רדוד מבלי שנתן הסבר משכנע מדוע ג' יפליל אותו או יכתוב לו מכתב בו יפרט את כל מעשיו כלפי אשתו.

23. באופן דומה בעימות אחר שהתקיים בין העורר לבין חברו י' ביום 2.7.2024 בשעה 16:55, סיפר י' כי העורר פנה אליו עת פגש אותו בתחנת המשטרה וביקש ממנו "אל תגיד שאני מקנא". בעימות עצמו י' נשאל כיצד התנהג העורר כאשר נודע לו על מיקומה של המתלוננת והיא אינה משיבה לו לפניו אליה בטלפון. בתשובה לכך השיב י' כי אם היה העורר בקרבת מקום למתלוננת הוא היה ניגש אליה, ואם לאו, היה ממשיך לנסות להשיגה טלפונית. י' הוסיף כי העורר ידע את מיקומה של המתלוננת בשל כך שהטמין ברכבה מכשיר איתורן, והוא אף הטמין מכשיר האזנה ברכבה. י' נשאל כיצד הוא ידע זאת והשיב כי העורר הוא זה שסיפר לו על כך. כאשר נשאל העורר מה הייתה תגובתו לטענה שהוא מתחקה אחר אשתו, השיב בפשטות "מה הבעיה זו אשתי אני רוצה לדעת שהכול בסדר... היה לי חשש שהיא בוגדת בי רצית לבדוק ולדעת" (שורות 65-67). כך גם הודה העורר בהודעתו מיום 19.6.2024

בשעה 14:30 כי התקין מכשיר האזנה ברכבה של המתלוננת (שורה 113), וכן בהודעתו מיום 9.6.2024 בשעה 12:41 הודה כי התקין איתורן ברכב שלה. בעניין זה קיימת גם חוות דעת מומחה מטעם המשטרה מיום 23.6.2024 לפיה ניתן לקבל איכון על מיקום מכשיר שנמצא ברכב של המתלוננת באמצעות שליחת פקודות SMS ייעודית למכשיר מטלפון חכם. לא למותר לציין כאמור כי העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה בנוגע להאזנות הסתר.

24. י' גם ציין בהודעתו האמורה כי העורר אמר לו שאם המתלוננת תהיה "עם גבר אחר הוא ישרוף אותה" (שורה 161). הוא חזר על דברים אלה גם בהודעתו מיום 5.6.2024 בשעה 17:22, בה ציין כי העורר "אמר שאם הוא יראה אותה עם מישהו הוא יהרוג אותה ויתאבד או ישב בבית סוהר" (שורה 343). וכשנשאל כיצד יהרוג אותה השיב: "ישרוף אותה עם בקבוק סולר" (שורה 367).

25. גם בתם של העורר והמתלוננת ל' סיפרה בהודעה שנגבתה ממנה ביום 1.7.2024 בשעה 17:42 בבית החולים הדסה הר הצופים, כי היא חושדת שאביה נותן לאמה כדורים ובלשונה "תמיד חשדתי, תמיד ראיתי עניים אובססיביות" (עמ' 1, שורות 13-1). היא סיפרה בהודעה שאביה שבר את ארון הבגדים של אמה ושפך את כל הבגדים שהיו בארון לרצפה. לדבריה היו "מלא מקרים כאלה שהוא חטף עצבים ושבר" (עמ' 2, שורות 8-7). עדות דומה ניתנה על ידי מר גיל וואפו, מתמחה בבית חולים הדסה מיום 7.7.2024 בשעה 11:00, בה גם הוא סיפר ש-ל' אמרה לו במפגש שהתקיים ביניהם בחודש אפריל, שהיא חייבת לספר לו "שהיא חושבת שאבא שלה נותן תרופות לאמא שלה... שהוא שם לה תרופות במשקה וזה מרדים אותה". כן סיפרה לו כי "בלילה היא מדברת עם אמא כשאמא מתעוררת היא לא זוכרת מה היא סיפרה וזה דבר שחוזר על עצמו. היא חושבת שזה בגלל שמה שאבא נותן לאמא" (שורות 22-27).

26. בנוסף לאמור קיימות עדויות רבות של חברותיה של המתלוננת לעבודה וכן עדויות רבות נוספות המעידות על אובססיביות של העורר שהתחקה אחר אשתו.

27. ובאשר לאירוע הדקירות. גם בעניין זה קיימות ראיות לרוב.

28. תחילה קיימת עדותו של א' ג' אחיינה של המתלוננת מיום 29.5.2024 בשעה 16:01, שסיפר כי התארח אצל המתלוננת והעורר בשבת האחרונה לפני אשפוזה בבית החולים בשל אירוע הדקירות. הוא סיפר כיצד בשעה 08:15 בבוקר נשמעו צרחות מחדר השינה של בני הזוג והוא ראה את המתלוננת מפרכסת ונפוחה, לא מתפקדת ונחנקת. הוא חיפש בחדר כדורי הרגעה וביצע סריקה בחדר השינה. תוך כדי החיפוש הגיע לאזור הכיור וראה כי מונחת על הכיור כוס חד-פעמית מפלסטיק שיש בה חומר שקוף. לאחר שהריח את החומר הבין שמדובר באקונומיקה. כך קיימת עדותו של ל' הבן של

המתלוננת מיום 6.6.2024 בשעה 18:30, בה הוא סיפר כי בחלוף שבועיים לאחר המקרה, הוא מצא 3 מזרקים ומחטים (שורה 64) מאחורי הבית היכן שנמצא חדר ההורים של המתלוננת והעורר. הוא תיאר את המזרקים. באחד המזרקים היה חומר בצבע צהוב ובאחד מהם היה נוזל שקוף.

29. שנית, המתלוננת סיפרה בהודעתה מיום 26.6.2024 בשעה 16:40 כי לא היו לה מעולם מזרקים בביתה ובלשונה: "בחיים לא קניתי וגם לא אקנה, אני לא אשאיר בבית מזרקים" (עמ' 3, שורה 24). היא נשאלה עוד האם אי פעם הייתה לה פרוצדורה רפואית שהזריקו לה משהו בגב. על כך השיבה לא מוחלט (שורות 23-24). כך ביום 1.7.2024 בסיום הודעתה נשאלה האם ידעה על כך שנמצאה בחדר השינה שלה אקונומיקה. היא סיפרה שחומר ניקוי מעולם לא נכנס לחדר השינה שלה בתוך כוס, אלא רק בתוך דלי או על הרצפה.

30. נוסף על כך, קיים חומר רפואי למכביר המאמת הזרקת חומר רעיל לגבה של המתלוננת. תחילה קיימת עדותו של ד"ר מועתסם שוויקי, רופא בבית החולים הדסה מיום 5.6.2024 בשעה 13:07, בה סיפר כי המתלוננת הגיעה למיון בבית החולים ביום 25.5.2024 כשהיא ישנונית עם כאבי גב ובטן. בבדיקות שנעשו לה נמצא בגוף שלה חומר "שיכל להיות סמים" (עמ' 1, שורה 7). בבדיקות הדמיה שבוצעו על חוט השדרה הצווארי והגבי נראה נזק בחוט השדרה הגבי. הוא ציין כי המטופלת (המתלוננת) הייתה עם סימני דקירות בגב, זאת אף ללא צורך בבדיקות הדמיה. בהודעתו מיום 1.7.2024 בשעה 11:00 הוא סיפר כי לאחר ניתוח בגבה של המתלוננת נראה כי הקרום של חוט השדרה נקרע ויתכן שמדובר בדקירה ממחט. דקירה זו יכלה להסביר את הזיהום והדימום (שורות 8-9). הדקירה גרמה לדימום ולהמטומה אך לא הגיעה לחוט השדרה עצמו, והפגיעה בחוט הייתה משנית. בתוצאות המעבדה, החיידק שהתגלה בגוף המתלוננת היה חיידק של העור, וממצא זה מתאים לכך שמישהו הזריק דבר מה לעורה (שורות 24-25). כאשר הוא נשאל האם מקור הזיהום בעמוד השדרה יכול היה להיות סיבה אחרת שאינה הזרקת, השיב בשלילה, אלא "במקרים נדירים כאשר יש חיידק בדם ובמקרה שלנו זה לא מתאים כי למטופלת לא היה חיידק בדם וחיידק בכלל" (עמ' 2, שורות 3-4). בסיום חקירה זו, הרופא נשאל האם דקירה כדוגמת הדקירה שהתגלתה בעמוד השדרה של המתלוננת יכולה לגרום למותה. בתשובה לכך השיב שהדבר אכן יכול לגרום למוות. כמו כן, בהודעתו מיום 3.7.2024 בשעה 12:18 הוא סיפר שנפגש לראשונה עם המתלוננת ביום 30.5.2024. הצוות הרפואי הבחין בסימן דקירה באזור הישבן והעלה בדעתו שהדקירה גרמה לפגיעה בעצב הסיאטי. על כן בוצעה בדיקת אולטרסאונד באזור הישבן, שהעידה על בועות אוויר מתחת לעור המצביעות ככל הנראה על דקירה. הוא הסביר כי התקיימותן של בועות אוויר ברקמות הגוף מצביעה על חדירת סכין או מחט החודרת את העור לרקמות. הוא לא יכל להעיד שהוזרק לאזור הישבן חומר או תרופה מכל סוג שהוא מפני שראה את המתלוננת רק מספר ימים אחרי קרות האירוע. כמו כן הציגו לפניו מספר דוגמאות של מחטים והוא העריך שנכנסה לגופה של המתלוננת מחט שהיא כנראה ארוכה. כך אגב גם מופיע בגיליון שחרור המתלוננת מבית החולים, בו אף צוין כי חומר המכיל בנזודיאזפינים נמצא בשתן

של המתלוננת עת הגיעה למיון בבית חולים הדסה ביום 25.5.2024. וכך גם מופיע בבדיקת הדם מאותו היום, בשעה 10:40.

31. בנוסף, קיימת עדותו של ד"ר מיכאל פרברוב, רופא מתמחה בנוירוכירורגיה בהדסה עין כרם מיום 5.6.2024 בשעה 15:00, בה הוא סיפר כי בבדיקה של המתלוננת נמצאו המטומות באזור ישבנה שיכולות להתאים להזרקה. כן נמצא חומר בגבה של המתלוננת וכי הפגיעה שנמצאה בגבה אינה מתאימה אלא אם מישו הזריק את החומר ישירות לגבה. על קיומה של המטומה בישבן ניתן גם ללמוד מבדיקת סי. טי. מיום 28.5.2024 בה התגלתה "המטומה ומעט אמפיזמה משנית להזרקה באזור הגלוטאוס".

32. ועל כל אלו קיימת חוות דעת ממעבדות המשטרה של גב' דנה טנא מיום 24.6.2024, לפיה החומר שנמצא במזרקים מתאים בין היתר לחומרי ניקוי, דוגמת חומר פותח סתימות ומסיר שומנים. אם כי בחוות דעת מיום 10.7.2024 היא ציינה כי לא היה ברשותה מספיק חומר במזרקים כדי לבצע את כל הבדיקות הנדרשות לצורך קביעה האם מדובר באקונומיקה או בחומר בסיסי אחר.

33. ולבסוף בהודעת העורר עצמו מיום 4.6.2024 שעה 16:07, הוא טען בתחילה כי לא בדק עניינים רפואיים באינטרנט (שורה 377). ברם, לאחר מכן אימתו אותו עם הממצאים מהטלפון הנייד שלו לפיהם ביצע בדיקות לגבי המושג "בנזודיאזפינים", ואמר שייתכן שאכן בדק - "יכול להיות" (שורה 412). לאחר מכן הודה שאכן בדק את המושג באינטרנט (שורה 433). נוסף על כך, בדוח פריקת הטלפון מיום 30.5.2024 עולה כי הוא כתב שהמתלוננת "תקבל עונש, אם לא מאלוהים, אז ממני. עונש כואב במיוחד. מבטיח שזה יהיה כואב מאוד"; וכי הוא חיפש באינטרנט את המושגים "הרעלות", "בנזודיאזפינים", "הרעלת בנזודיאזפינים", "כדורי שינה", "רעל קטלני", "הזרקת נפט", "הזמן שסמים נשארים בשתן ובדם", "חומצת מלח" ועוד.

דיון והכרעה - מסקנות

34. ידוע לכל כי בית המשפט יורה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בהתקיים שלושה תנאים: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו; קיומה של עילת מעצר; והיעדר אפשרות להגשים את תכלית המעצר בדרך של חלופת מעצר (ראו גם: בש"פ 4651/24 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (24.7.2024); בש"פ 4496/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (21.7.2024); בש"פ 1597/20 מדינת ישראל נ' אבו סעב, פסקה 12 (11.3.2020)).

35. לצורך הכרעה בדבר קיומה של תשתית ראיתית לכאורית, על בית המשפט לבחון האם יש בראיות הגולמיות פוטנציאל הוכחתי המספיק כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה (בש"פ 8934/23 חמד נ' מדינת

ישראל, פסקה 12 (15.1.2024); בש"פ 8488/23 שאלאלפה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (19.12.2023); בש"פ 6103/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (21.9.2020)). תשתית ראייתית לכאורית יכולה להתבסס אף על ראיות נסיבתיות כאשר על פני הדברים מדובר בראיות עוצמתיות ששילובן יוצר מסכת ראייתית רצופה שיכולה לבסס הרשעה, ולא קיים להן הסבר הגיוני חלופי שעשוי להתקבל בתום ההליך המשפטי (עמ"ת 61354-11-24 הייב נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (25.12.2024); עמ"ת 21423-10-24 אלפקיר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.11.2024); בש"פ 12/24 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (10.1.2024); בש"פ 8174/23 תורכ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.12.2023); בש"פ 6339/20 ברזילי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (22.10.2020)). במקרה דנן, אין מחלוקת כי המתווה הראייתי מתבסס כולו על ראיות נסיבתיות, אך על פניו, יש בהן די והותר כדי להצביע לכאורה על אשמתו של העורר, ודאי בכל הנוגע לאירוע הדקירות.

36. כמפורט לעיל בהרחבה, ראיות לכאורה רבות מצביעות על כך שהתנהגותו של העורר כלפי המתלוננת כפייתית ברמות מבהילות. הוא תר אחריה. האזין לשיחותיה הפרטיות ללא הרף. העסיק את חבריו בריגול אחר מקום הימצאה. הטמין אמצעי בקרה ואיתור ברכבה. תקפה בעת רוגזו כאשר התעורר בו ספק לגבי בנאמנותה כלפיו. אכן לא ברור ואין ראיה חד-משמעית שהעורר הוא זה שסימם תכופות את המתלוננת וגרם להיעדרויותיה מעבודתה. אך יש ראיות נסיבתיות לכאורה למכביר שהוא זה שהזריק את הרעל לגבה וגרם לנכותה. הן בגילוי כוונותיו כלפי רעיו. הן בהימצאותו של חומר רעיל בחדר השינה של המתלוננת. הן במציאת המזרקים סמוך לחדר השינה של העורר והמתלוננת. הן בהודעותיהם של הרופאים השונים שטיפלו במתלוננת בבית החולים. הן בבדיקות שבוצעו בבית החולים. והן בחוות הדעת של המומחים במשטרה. בכך די לעת הזו ואין צורך ביותר מכך. אכן, אין בנמצא חוות דעת מהמכון לרפואה משפטית, ואף לא נמצאו טביעות אצבע או שאריות דנ"א על המזרקים. ברם לא מצאתי כי יש בכך כדי לערער את הראיות לכאורה הקיימות ביחס לאשמו של העורר (והשוו: ע"פ 5937/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (28.9.2023); ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 165-167 (20.2.2014)). ולא למותר לציין כי מדברי באת-כוח המשיבה בדיון שהתקיים לפני, עולה שאי-קבלת חוות דעת מהמכון לרפואה משפטית נבעה מעומס המוטל על המכון.

37. ולענין שחרור העורר לחלופת מעצר. כלל ידוע הוא כי בעת בחינת קיומה של חלופת מעצר, על בית המשפט לשקול את עוצמת הראיות הקושרות את הנאשם למיוחס לו אל מול עוצמתה של עילת המעצר. בין שני שיקולים אלה מתקיים יחס של מקבילית כוחות, כך שכלל שכוחן של הראיות לכאורה רב יותר, יש להקל בדרישה לקיומה של עילת מעצר, ולהיפך (בש"פ 8902/23 סיאד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.12.2023); בש"פ 6285/23 אלאפסק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.9.2023); בש"פ 6725/17 בנאי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.9.2017)).

38. במקרה זה, המסוכנות הנשקפת מהעורר כלפי המתלוננת היא ללא גבולות. היא כפייתית. היא

מדאיגה. היא על פניו לא בת כיבוש. האובססיה שלו לפגוע במתלוננת מצביעה על קיומה של סכנה ממשית, ושום חלופה לא תסכון (והשוו: בש"פ 3198/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.4.2016); בש"פ 7922/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (2.12.2013); בש"פ 6706/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (31.10.2013); בש"פ 6739/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (21.9.2010)). לא בכדי ציין שירות המבחן כי קיימת "רמת סיכון גבוהה להישנות התנהלות אלימה מצדו כלפי המתלוננת", ואין בלבי ספק כי קיימת גם קיימת עילת מעצר מוצקה. אמנם מדובר במסוכנות קונקרטית כלפי המתלוננת, אך כפי שנאמר בתסקיר, "נוכח רמת הסיכון הגבוהה במצבו, המפקחים המוצעים יתקשו להוות גורם סמכותי וממתן עבורו ואינם מתאימים לפקח" על העורר (וראו: בש"פ 3118/21 מדינת ישראל נ' טבג'ה, פסקה 12 (12.5.2021)). ספק בעיני אם קיימים מפקחים אחרים המסוגלים לפקח על העורר ולרסנו.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ה (16 ינואר 2025).

דוד מינץ
שופט